

Respostes a la ciutadania del PSC al Ple de 18/04/2018

La senyora Sinfreu:

“Fins i tot la placeta més petita o els carrers mes humils d’Esplugues tenen nom. Aquí, a Can Vidalet, tenim dos parcs interiors d’illa que no tenen nom, un amb accés des dels carrers Pubilla Casas, Galvany i Molí i l’altre amb accés des del passatge Ramon Casas i els carrers Menta i Galvany. No creuen que mereixen tenir algun nom? O és que no se’ls acut cap?”

El senyor Sanz:

“Com segurament la senyora Sinfreu coneix, però en tot cas ho dic per aclarir-ho, es tracta de dos interiors d’illa que, bé, per expedients força antics, en el seu moment es van haver d’expropiar per precisament alliberar d’aquests espais del que era infrahabitatge, que estaven dintre d’aquestes illes. A través del planejament es van fer expropiacions i aquests espais es va convertir en zones verdes, i al que s’ha anat és a urbanitzar aquests espais interiors d’illa, el darrer recentment, l’any passat es va acabar la seva urbanització, i s’han convertit en espais de convivència i en espais de zona verda.

És veritat que no se’ls ha assignat un nom, i no se’ls ha assignat un nom especialment perquè no poden tenir adreces postals, per tant, no es pot fixar cap adreça postal. De fet, no poden haver-hi, i està limitat, entrades i sortides de façanes, les façanes dels habitatges en aquella zona han de donar, no a l’interior d’illa sinó enfora, i per tant, per això probablement no se’ls ha fixat el nom. Tampoc és consideració de via pública, no és una via pública, i torno a dir que probablement és per això.

Ara bé, si fixéssim un nom ha de quedar clar que serà només a efectes d’identificació de l’espai, que podríem nomenar-lo jardins de no sé què, però en tot cas serà a efectes d’identificació de l’espai. I en aquest sentit, ens sembla bé la proposta que fa la senyora Sinfreu i, per tant, estudiarem la possibilitat d’identificar aquests espais, sempre en el benentès, i que quedi clar, que no poden haver-hi adreces postals perquè no poden haver-hi accessos ni identificacions d’habitatges, locals, etc. Però entenem que el fet d’identificar-los sempre és oportú, perquè la gent els conegui com a tal.”

La senyora Oró:

“Jo no em queixaré que no em deixen parlar, eh? La veritat.

Avui s'ha produït, i perdoni, senyor Sanz, jo sé que no li agrada gaire, un malentès, i m'ha vingut al cap de seguida un *malentendido*, un malentès. A vegades es produeixen, i avui ha sigut impressionant.

Sempre em venen al cap davant de situacions o pel·lícules o llibres. En aquest cas *El Malentendido*, d'Albert Camus, que és per llegir-lo.

Arran de tot això que està passant en *esta sociedad nuestra*, en un moment determinat es va deixar sortir el diable, o no sé qui, i Déu n'hi do com ho estem aprofitant tots, d'una banda i de l'altra. Una miqueta de tranquil·litat i de #.

El cas Dreyfuss també em va venir al cap en un *momento dado*, que es diu. I l'he llegit i rellegit tot el que tinc, i tal. Es divideix sempre la societat inútilment en dues parts, penso jo, a la millor seria qüestió de... I en aquest cas en concret, s'ha donat veu a gent inculta absolutament, que s'han *erigido todos en fiscal mayor del reino*. Quan confon una persona alemanys amb americans, quan confon una persona de tot, absolutament tot, jo em canso molt de parlar amb aquest tipus de persona, amb la qual cosa últimament, no sé, *no entiendo, no sé, no quiero saber nada*, no?

Hi ha dues preguntes, ja m'ha marxat el senyor a qui li volia preguntar, i sí li volia dir. Una és... Disculpi, senyor Siquier, una és: fa molt temps, i això és una # a mi, demanar per l'habitatge. Un poble en què no hi ha habitatge on pugui accedir la gent, malament ho tenim. I sempre dic que els meus fills van néixer aquí, van anar a la guarderia aquí, van fer tot aquí, els extraescolars, tutti frutti, pli, pli pla. A l'hora d'anar-se'n de casa, perquè els vaig fer fora de casa, vaig dir prou, fins aquí, no va haver manera de poder quedar-se aquí. Ja sabem com està la situació actualment a Esplugues. Potser això també bé pel fet que tots els locals comercials es volen fer «vivendes», no? També podria ser per aquí la història.

I una altra cosa que li vull preguntar: per què n'hi ha tants carrers aixecats? No sé, imagino que vostè ho sabrà. Sí? De ben segur que ho ha de saber, perquè si fa dos anys o tres, la majoria d'ells es van fer. Ara s'han aixecat. Em costa, pel que veig, que sols és el clavegueram, no?, el que s'està canviant i tant. També es posa el gas i també es posa no sé què i no sé quantes. Si us plau, la gent que viu allà, *chapeau!* Moltes gràcies.”

El senyor Sanz:

“La senyora Oró em feia una reflexió inicial, i després, la pregunta que em feia entenc que li feia al senyor Siquier, que li ha contestat. Entenc que és això.”

La senyora Carbonell:

“Hola, bona tarda. Bé, jo resulta que fa ja quasi dos anys que en aquest ple estic fent sempre, estic reiterant regularment una pregunta, sobre un local de l’ajuntament que hi ha al carrer Nord, on hi ha aigua. Cada vegada, em sembla que tots ja ho heu sentit moltes vegades, fa quasi dos anys, vam acabar l’any passat a veure si hi havia problemes d’infecció de mosquits, perquè realment allà hi ha una aigua estancada. Hem acabat tot l’any, tornem a arribar a aquest estiu, amb el senyor Sanz un dia vam anar-ho a veure, vam anar amb el paleta o amb el contractista, no sé qui era, a mirar-ho. He deixat mesos sense fer preguntes, he deixat marge. A veure, és una pregunta que fa una veïna d’aquest poble, personal, particular. Pregunto què passa, i actualment em sento totalment «ningunejada», perquè això no se’m contesta. Això, molt bones paraules, des d’aquí, senyor Sanz, m’ho diu molt bé, «no hi ha problema, això s’arreglarà». Portem quasi dos anys i això no s’arregla.

Llavors, la veritat, com a veïna em sento molt malament. Llavors, la meva qüestió és dir: tots els equips, els partits de l’oposició, potser a vostès els faran més cas, ja que representen gairebé la meitat de la ciutadania. A veure, ja que una persona no ho resol, a veure si a vostès els fan cas i per al proper ple em poden dir com està aquest tema i quan es pensa resoldre.”

El senyor Sanz:

“La senyora Carbonell, sobre el tema del local de la brigada del carrer Nord i sortida d’aigua, jo diria que no és que no tingui resposta. El que no hem fet és arreglar-ho, en això té raó, però resposta sí que li vaig donar, a l’anterior Ple va tornar a preguntar, i ja li vaig dir que teníem la tasca encarregada. N’hi ha d’altres en el programa, però ho miraré. No, jo no parlo dels dos anys, parlo des que vam fer la visita amb vostè –des que vam fer la visita amb vostè– que vam detectar el punt. Des d’aquell moment, la tasca està encarregada i jo, si vol, li passaré el calendari. És a dir, quan els serveis tècnics em diguin «mira, està previst fer-ho en aquest moment», això sí que li puc facilitar, quan m’ho diguin.

(Veu de fons.)

Per això dic, que això li facilito. Li facilito quan em donin la resposta els serveis tècnics al respecte.”

La senyora Ibáñez:

“Bona nit, només un parell de coses. Primer, m’agradaria saber quin número de persones que dormen al carrer tenim a Esplugues. El número.

Després també, hi ha una reixa a Puig i Cadafalch que es va dir que quan les plantes creixin enganxades es trauria. Està per treure i m’agradaria saber quan serà possible això.

I després també, fent revisió de les actes antigues, recordem que mes rere mes, ple rere ple, es va estar reclamant unes pedres que el senyor Corberó ens havia dit que ens donaria per fer una escultura. Sé que les pedres van arribar, l’escultura és la que hi ha al costat de Les Moreres, però al que també es va comprometre és a obrir el seu jardí del carrer de l’Església. D’això no en sabem res. Es va dir que s’obriria igual que es s’obre el claustre, una vegada al mes o dues vegades al mes, o el que es negociés. També m’agradaria saber com està aquest tema.”

El senyor Sanz:

“La senyora Ibáñez pregunta el número de persones que dormen al carrer, si teníem un cens. En el cas d’Esplugues és una situació molt puntual. Ho dic perquè en el darrer mes hi havia una persona, se li va oferir un allotjament, que va rebutjar, i aquesta és la situació, però normalment per part dels Serveis Socials hi ha un seguiment, torno a dir, habitualment no hi ha persones en aquesta situació, però, per exemple, al darrer mes hi havia una a la que se li va oferir aquest espai alternatiu.

Sobre la tanca del carrer Puig i Cadafalch, em sembla que m’havia preguntat i ja li vaig dir: jo, en aquest sentit, com que el compromís era aquest, evidentment que quan tinguem l’informe per part dels serveis tècnics que la plantació està en disposició d’agafar, d’aguantar i, per tant, es pot retirar la tanca, retirarem la tanca de forma immediata. En tot cas, preguntaré un altre cop per la situació i per l’informe que han d’elaborar els serveis tècnics, precisament per dir que, si ja és el moment, que es pugui treure. Evidentment, ha passat molt més temps del previst, és veritat, però també és veritat que a la plantació li ha costat agafar una certa força en aquell espai.

I sobre el tema de les visites obertes a l’espai del Xavier Corberó, entenc que la pregunta era aquesta? Doncs, és un tema que hem de recuperar. Sabrà també vostè de la defunció del senyor Xavier Corberó i, per tant, ara hem de parlar també amb els hereus/hereves, i tornar a reprendre el tema en aquesta nova situació, que no és la que teníem fins ara.”

La senyora Santacana:

“Fa aproximadament dos anys vaig parlar amb el senyor que s’encarrega de la mobilitat dels autocars, els autobusos i tal, i volia saber per què no se m’ha donat resposta ara que heu ampliat els carrers, de fer el que és l’autobús, el seguiment de més carrers, però en canvi, els diumenges no hi ha transport públic per anar a La Miranda. Hi ha moltes residències i, bé, és necessari. M’havien de donar una resposta, que ho estudiarien, etcètera. Això és una.

I l’altra és que voldria saber el parc de l’Amistat, davant del Puig Coca, per què aquest parc tan guapo i tan gran, que és preciós, molt maco, no s’ha tancat. Perquè és una mica perillós per a la canalla que està, perquè els més petits juguen a pilota, val?, i amb una correguda, encara que estiguis allà, a l’aguait, en un moment donat se t’escapa, i clar... Van al darrere de la pilota, i passen. Pel que és el carrer Vallerona, el que és el carrer que, diguéssim, dona a Severo Ochoa, i a més a més entren i surten per la Ronda de Dalt. Voldria saber per què no s’ha tancat, perquè és un parc molt maco i es podria tancar al voltant i posar quatre o cinc portes, que corresponen a cada lateral.”

El senyor Sanz:

“Al tema de l’autobús crec que ja li han donat resposta. I sobre el tema de per què el parc de l’Amistat no està tancat, bé, no està tancat perquè en principi els espais infantils, els parcs, per dir-ho d’alguna forma, en principi no els tenim tancats. Podem tenir tancat un petit espai destinat als infants més petits, però els parcs en general estan oberts. I tots ells, en moltes ocasions, limiten amb vies. Aquest té unes característiques determinades, perquè està en un triangle i té vies per les dues bandes, però en principi no s’ha detectat un problema de seguretat en aquell espai. Des de pròpiament la ubicació del parc fins als carrers hi ha una certa distància, no sé dir-li ara quina però hi ha una certa distància, i en aquest cas no s’ha detectat aquesta necessitat. Sempre és una cosa que es pot valorar, no diem que no, però no s’ha detectat i, torno a dir, els parcs en general, la majoria són oberts a la via pública. Una altra cosa són, torno a dir, espais infantils, que sí que tenen una tanca, però dintre del parc, la resta del parc no està tancat. Però vaja, en tot cas, ho podem valorar.”